

Nedot vietu savas dvēseles ienaidniekam

Elders Džefrijs R. Holands
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Lai mēs gūtu prieku, esot uzticīgi augstākajam un labākajam, kas ir mūsos, saglabājot savu mīlestību, savas ģimenes, savu sabiedrību un savas dvēseles tik šķīstas, kādām tām ir jābūt.

Nesen, kad mēs ar māsu Holandu izkāpām no lidmašīnas kādā attālā lidostā, trīs skaistas jaunas sievietes, kas atlidoja ar to pašu reisu, piesteidzās mums klāt, lai sasveicinātos. Viņas teica, ka ir Baznīcas locekles, kas nebija īpaši liels pārsteigums, jo cilvēki, kas nepieder mūsu ticībai, parasti neskrien mums klāt lidostās. Negaidītajā sarunā mēs ātri vien caur viņu asarām uzzinājām, ka visas trīs sievietes bija nesen šķīrušās, ka visos gadījumos viņu vīri bijuši viņām neuzticīgi un ka visos gadījumos atsvešināšanās un pārkāpuma sākums bija interese par pornogrāfiju.

Ar šo nepatīkamo ievadu manam šodienas vēstījumam — ko sniegt man ir izaicinājums — es lielā mērā jutos kā Jēkabs senatnē, kurš teica: „Tas sāpina mani, ka man ir jāsaka tik daudz bargu vārdu ... daudziem, no kuriem jūtas ir ļoti maigas un šķīstas, un smalkas.”¹ Taču mums ir jābūt bargiem. Iespējams, manī ierunājās tēvs vai vectēvs, bet asaras šo jauno sieviešu acīs izraisīja asaras arī manās un māsas Holandas acīs, un jautājumi, kurus viņas uzdeva, lika man domāt: „Kāpēc ap mums ir tik liels morāls pagrimums, un kāpēc tik daudzi cilvēki un ģimenes, ieskaitot tās, kas ir Baznīcā, kļūst par tā upuriem un tiek traģiski ievainoti?”

Taču, protams, es zināju vismaz daļu no atbildes uz savu jautājumu. Bieži mums pašiem uzbrūk visādi netikumīgi vēstījumi, kas straumēm plūst mums virsū no katra stūra. Filmu, televīzijas un mūzikas industrijas tumšākās puses brien dziļāk un dziļāk nepatīkamu valodu un seksuālu pārkāpumu muklājā. Traģiski, ka tas pats dators un interneta pakalpojumi, kas ļauj man veikt savas ģimenes vēstures darbu un sagatavot vārdus tempļa darbam, maniem bērniem vai mazmazbērniem ļauj bez filtriem un kontrolierīcēm piekļūt globālai uztveres atkritumu bedrei, kas var postoši ietekmēt viņu prātus uz mūžīgiem laikiem.

Atcerieties, ka tās jaunās sievas teica, ka viņu vīru neuzticība sākās ar interesi par pornogrāfiju, bet netikumīga rīcība nav tikai vīriešu problēma, un vīri nav vienīgie, kas grēko. Draudī, kas slēpjas aiz viena *peles* klikšķa, ietverot draudus, kas var rasties, satiekoties ar citām personām virtuālajā *čatā*, nešķiro cilvēkus, vai tā būtu sieviete vai vīrietis, jauns vai vecs, precējies vai neprecējies. Un, lai nodrošinātu to, lai kārdinājums kļūtu arvien vairāk pieejams, pretinieks neatlaidīgi paplašina savu ietekmi mobilo telefonu, video spēļu un MP3 atskaņotāju vidē.

Ja mēs pārstājam cirst šīs problēmas zarus un daudz tiešāk ķeramies pie koka saknes, nebūs nekāds pārsteigums, ka mēs tur atradīsim glūnam iekāri. Iekāre ir nepatīkams vārds un noteikti nav patīkama tēma, par kuru runāt, bet ir pamatots iemesls, kāpēc dažās kultūrās tā ir zināma kā viens no visnāvējošākajiem „septiņiem nāves grēkiem”.²

Kāpēc iekāre ir tāds nāvējošs grēks? Nu, papildus tam, ka tā nodara ļaunumu mūsu dvēselēm, pilnīgi iznīcinot mūsos Garu, es domāju, ka iekāre ir grēks tāpēc, ka tā apgāna cēlākās un svētākās attiecības, kādas Dievs dod mirstībā, — mīlestību, kas vīrietim un sievietei ir vienam pret otru, un pāra vēlmi laist pasaulē bērnus ģimenē, kura ir iecerēta uz mūžīgiem laikiem. Kāds reiz teica, ka patiesai mīlestībai ir jāietver nemainīguma ideja. Patiesa mīlestība ir ilgstoša. Bet iekāre mainās tikpat ātri, cik cilvēks var pāršķirt pornogrāfiska materiāla lapu vai uzvest skatienu vēl vienam garām ejošam potenciālam iepriecinājuma objektam, vīrietim vai sievietei. Mēs esam absolūti sajūsmināti par patiesu mīlestību, tāpat kā es esmu par mūsu Holandu; mēs paziņojam par to visiem. Bet iekāri raksturo kauns un slepenība, un tai ir gandrīz nekontrolējama vēlme slēpties no citiem — jo tumšāka un vēlāka stunda, jo labāk, katram gadījumam, aiz dubulti aizslēgtām durvīm. Mīlestība mums liek instinktīvi tiekties pie Dieva un citiem cilvēkiem. Iekāre, no otras puses, nekādā ziņā nav dievbijīga, tā cildina savu iegribu apmierināšanu. Mīlestība nāk ar atvērtām rokām un atvērtu sirdi; iekāre nāk vienīgi ar neremdināmu apetīti.

Tie ir tikai daži no iemesliem, kāpēc patiesās mīlestības nozīmes sakroplošana — vai nu savā iztēlē vai kopā ar citu cilvēku — ir tik iznīcinoša. Šāda rīcība iznīcina to, kas ir gandrīz tikpat svarīgs, kā mūsu ticība Dievam, proti, uzticība tiem, kurus mēs mīlam. Tā satricina uzticības pamatus, uz kuriem tiek veidota esoša vai *topoša* mīlestība, un ir nepieciešams ilgs laiks, lai atjaunotu šo uzticību, kad tā ir zaudēta. Ja šī problēma kļūst vēl lielāka, vienalga, vai tā ir personīga, skarot ģimenes locekli, vai arī publiska, skarot ievēlētas amatpersonas, biznesa vadītājus, televīzijas zvaigznes vai sporta varoņus, tad drīz vien uz tās ēkas, kas reiz tika veidota, lai izmitinātu morāli atbildīgu sabiedrību, mēs varēsim uzlikt izkārtņi: „Šis īpašums ir tukšs.”³

Vai nu mēs būtu neprecējušies vai precējušies, jauni vai veci, parunāsim kādu brīdi par to, kā aizsargāt sevi no kārdinājuma, lai kādā veidolā tas arī uzrastos. Iespējams, mēs nespēsim novērst visas mūsdienu sabiedrības nedienas, taču parunāsim par to, kāda var būt mūsu personīgā rīcība.

- Pirmkārt, sāciet ar izvairīšanos no tādiem cilvēkiem, materiāliem un apstākļiem, kas nodara jums ļaunu. Tie, kas cīnās ar kaut ko tādu kā alkoholisms, zina, ka atrašanās tuvu tam, kas izraisa kārdinājumu, var būt liktenīga. Tāpat tas ir ar morālas dabas jautājumiem. Līdzīgi kā Jāzeps Potifara sievas⁴ klātbūtnē, vienkārši skrieniet prom — tik tālu, cik vien varat aizskriet no tā, kas jūs valdzina. Un, lūdzu, bēgot no kārdinājuma vietas, *neatstājiet* tam savu adresi.

- Atzīstiet, ka cilvēkiem, kurus saista īstas atkarības važas, bieži nepieciešama lielāka palīdzība par pašpalīdzību, un tas var ietvert jūs. Meklējiet šo palīdzību un pieņemiet to. Runājiet ar savu bīskapu. Ievērojiet viņa dotos padomus. Lūdziet priesterības svētību. Izmantojiet to, ko piedāvā Baznīcas Ģimenes pakalpojumi, vai meklējiet citu piemērotu profesionālu palīdzību. Lūdziet bez mitēšanās. Lūdziet palīdzību eņģeļiem.

- Papildus datoru filtriem un savu jūtu noslēgšanai pret neatbilstošiem cilvēkiem, atcerieties, ka vienīgā īstā kontrole dzīvē ir paškontrolē. Pielietojiet vairāk paškontroles šaubīgās situācijās, kurās jūs nonākat. Ja televīzijas pārraide ir piedauzīga, izslēdziet to. Ja filma ir rupja, ejiet ārā. Ja veidojas nepiemērotas attiecības, pārtrauciet tās. Daudzas no šīm ietekmēm var sākotnēji nelikties ļaunas, bet tās var notrulināt mūsu spriestspēju, aptumšot mūsu garīgumu un virzīt mūs uz kaut ko tādu, kas var būt kaitīgs. Vecs sakāmvārds saka, ka tūkstoš jūdžu garš ceļojums sākas ar vienu soli,⁵ tāpēc skatieties, kur jūs sperat savu soli.

Līdzīgi zagļiem naktī, nevēlamas domas var un tiecas iekļūt mūsu prātā. Taču mums nav jāatver tām durvis, jāpasniedz tēja un maizītes un tad jāpasaka, kur tiek glabātas visas dārglietas! (Tēju jums vispār nevajadzētu pasniegt.) Metiet tos blēžu laukā! Aizstājiet neķītras domas ar daudzsološiem tēliem un priecīgām atmiņām, iedomājieties to cilvēku sejas, kuri jūs mīl un būtu satriekti, ka jūs viņus pieviltu. Ne viens vien vīrietis ir izglābies no grēka vai muļķības, atceroties savas mātes, savas sievas vai bērna seju, kas gaida viņu atgriežamies mājās. Lai kādas arī būtu jūsu domas, pārlicinieties, ka tās ienāk jūsu sirdī „tikai pēc uzaicinājuma”. Kā reiz teica kāds sens dzejnieks: „Prāta vietā lai ir tava griba!”⁶

- Veiciniet Gara klātbūtni un esiet tajās vietās, kurās ir Tā Kunga Gars. Pārlicinieties, ka tajā skaitā ir arī jūsu mājas vai dzīvoklis, un nosakiet, kāda veida mākslas darbus, mūziku vai literatūru jūs tur turat. Ja esat saņēmuši endaumentu, dodieties uz templi tik bieži, cik jums ļauj apstākļi. Atcerieties, ka templis ieskauj jūs ar „[Dieva] spēku, ... [uzliek Viņa godību jums] ... apkārt, un [dod Viņa eņģeļus], kas rūpētos par [jums].”⁷ Un, kad jūs dosieties prom no tempļa, atcerieties, ka simbolus, kurus jūs paņemat līdzī, nekad nedrīkst nolikt malā vai aizmirst.

Lielākā daļa cilvēku, kuriem ir nepatīkšanas, raud: „Par ko gan es domāju?” Nu, lai arī par ko viņi domāja, viņi nedomāja par Kristu. Taču kā Viņa Baznīcas locekļi mēs katru savas dzīves svētdienu apņemamies uzņemties uz sevis Viņa vārdu un apsolām „vienmēr atcerēties Viņu.”⁸ Tādēļ pūlēsimies vairāk atcerēties Viņu — īpaši to, ka Viņš ir „nesis mūsu ... ciešanas, un mūsu sāpes Viņš bija uzkrāvis sev, ... [ka] Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ; ... un [ka] ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.”⁹ Tam noteikti vajadzētu vadīt mūs, ja mēs atceramies, ka katru reizi, kad mēs pārkāpjam likumu, mēs sāpinām ne tikai tos, kurus mīlam, bet mēs sāpinām arī Viņu, kurš tik ļoti mūs mīl. Taču, ja mēs grēkojam, lai cik nopietns grēks arī nebūtu, mūs var izglābt tā pati Majestātiskā Būtne, Viņš, kurš nes vienīgo vārdu zem debess, ar ko *ikviens* vīrietis vai sievietē var tikt izglābti.¹⁰ Ja saduramies ar pārkāpumiem un mūsu dvēseles moka patiesas sāpes, kaut mēs visi būtu kā Alma un izteiktu savu dzīvi izmainošu saucienu: „Ak, Jēzu, Tu Dieva Dēls, apžēlojies par mani!”¹¹

Brāļi un māsas, es jūs mīlu. Prezidents Tomass S. Monsons un citi brāļi jūs mīl. Vēl daudz būtiskāk — jūsu Tēvs Debesīs jūs mīl. Es šodien centos runāt par mīlestību — par patiesu mīlestību, īstu mīlestību, cieņu pret to un atbilstošu tās atspoguļojumu cilvēces tikumīgajā sabiedrībā, par tās svētumu starp laulātu vīrieti un sievieti un ģimenēs, kas veidojas kopīgā mīlestībā. Es centos runāt par mīlestību kā pestīšanas izpausmi, par iemiesotu žēlsirdību, kas nāk pie mums, pateicoties paša Kristus labvēlībai. Nepieciešamības dēļ es esmu runājis arī par velnu, ļaunumu, melu un iekāres tēvu, kurš darīs visu, ko spēj, lai viltotu patiesu mīlestību, lai apgānītu un iznīcinātu patiesu mīlestību, kad vien un kur vien tas iespējams. Un es esmu runājis par viņa vēlmi mūs iznīcināt, ja viņš to spēj.

Ja mēs sastopamies ar šādiem kārdinājumiem mūsdienās, mums jāpaziņo, tāpat kā to darīja jaunais Nefijs: „[Es nedošu] vairs vietu manas dvēseles ienaidniekam.”¹² Mēs varam atraidīt ļauno. Ja mēs to vēlamies pietiekami stipri un dziļi, šis ienaidnieks var un tiks norāts ar Tā Kunga, Jēzus Kristus, Izpirkšanas spēku. Turklāt, es apsolu jums, ka Viņa mūžīgā evaņģēlija gaisma var spīdēt un atkal spīdēs spoži tur, kur jūs baidījāties, ka dzīve ir kļuvusi bezcerīgi, bezpalīdzīgi tumša. Lai mēs gūtu prieku, esot uzticīgi augstākajam un labākajam, kas ir mūsos, saglabājot savu mīlestību, savas ģimenes, savu sabiedrību un savas dvēseles tik šķīstas, kādām tām ir jābūt, es lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Jēkaba v. 2:7.
2. Skat., piem., Henrija Feirlija izcilo darbu „*Septiņi nāves grēki mūsdienās*”, 1978. g.
3. Skat. Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, 175. lpp.
4. Skat. 1. Mozus 39:1–13.
5. Lao Tzu, skat. John Bartlett, apkop., *Bartlett's Familiar Quotations*, 14. izd. (1968), 74. lpp.
6. Skat. Juvenāls *The Satires* (VI, 223).
7. M&D 109:22.
8. M&D 20:77; skat. arī 79. pantu.
9. Jesajas 53:4–5.
10. Skat. Apustuļu darbi 4:12.
11. Almas 36:18.
12. 2. Nefija 4:28.